

فهرست

۱. وضعیت این یادداشت	۲
۲. معرفی	۲
۳. معماری SNMP	۴
۳,۱. اهداف معماری	۴
۳,۲. عناصر معماری	۴
۳,۲,۱. وسعت اطلاعات مدیریتی	۵
۳,۲,۲. نمایش اطلاعات مدیریتی	۵
۳,۲,۳. عملیات بر روی اطلاعات مدیریتی	۶
۳,۲,۴. قالب و معنای تبادلات پروتکل	۶
۳,۲,۵. تعریف روابط اجرایی	۷
۳,۲,۶. شکل و معنی مرجع برای اشیای مدیریت شده	۱۰
۴. خصوصیات پروتکل	۱۴
۴,۱. عناصر جهت پیادهسازی عملیات	۱۶
۴,۱,۱. ساختارهای مشترک	۱۷
۴,۱,۲. GetRequest-PDU	۱۹
۴,۱,۳. The GetNextRequest-PDU	۲۰
۴,۱,۴. The GetResponse-PDU	۲۳
۴,۱,۵. SetRequest-PDU	۲۴
۴,۱,۶. Trap-PDU	۲۵
۵. تعاریف	۲۸
۶. تاییدیه ها	۳۰
۷. مراجع	۳۱

۱. وضعیت این یادداشت

این RFC انتشار مجدد RFC 1098، با تغییراتی در بخش "وضعیت این یادداشت" به علاوه اندکی اصلاحات تایپی است. این یادداشت یک پروتکل ساده را تعریف می کند، که کاربران منطقاً از راه دور می توانند توسط آن اطلاعات مدیریتی برای یک عنصر شبکه را بررسی کرده و یا تغییر دهند. به خصوص، با یادداشت های همراه آن است که ساختار اطلاعات مدیریتی همراه با پایگاه داده اطلاعات مدیریتی توصیف می گردد، این اسناد یک معماری و سیستم ساده و قابل اجرا برای مدیریت شبکه های مبتنی بر TCP / IP و به خصوص اینترنت فراهم می کنند.

انجمن فعالیت های اینترنتی توصیه می کند که تمام پیاده سازی های IP و TCP تحت کنترل شبکه شوند. که اشاره دارد به پیاده سازی MIB اینترنت (RFC-1156) و حداقل یکی از دو پروتکل مدیریتی توصیه شده ی SNMP در RFC 1157 و یا CMOT در RFC 1095. لازم به ذکر است که در این زمان، SNMP یک استاندارد کامل اینترنت و CMOT یک پیش نویس استاندارد است. همچنین میزبان و دروازه مورد نیاز RFC ها را برای اطلاعات بیشتر برای کاربرد این استاندارد ببینید.

لطفاً برای کسب اطلاعات فعلی درباره وضعیت و چگونگی پروتکل های استاندارد اینترنت به آخرین نسخه از RFC "استانداردهای پروتکل رسمی IAB" مراجعه کنید.

توزیع این یادداشت محدود نمی باشد.

۲. معرفی

همانطور که در RFC 1052 گزارش شده است، توصیه های IAB برای توسعه استانداردهای مدیریتی شبکه اینترنت [1]، یک استراتژی دو لبه برای مدیریت شبکه های مبتنی بر TCP / IP را تضمین کرده بود. در کوتاه مدت، پروتکل مدیریت شبکه ساده (SNMP) برای مدیریت گره ها در مجموعه ی اینترنت مورد استفاده قرار می گرفت. در بلند مدت، استفاده از چارچوب مدیریت شبکه OSI مورد بررسی قرار گرفت. دو سند برای تعریف اطلاعات مدیریتی تولید شده بودند : RFC 1065، معرف ساختار اطلاعات مدیریتی (SMI) [2]، و RFC 1066، معرف پایگاه اطلاعات مدیریتی (MIB) [3]. این اسناد با هر دو چارچوب مدیریت شبکه SNMP و OSI به صورت سازگار طراحی شده بودند.

این استراتژی در کوتاه‌مدت کاملاً موفق بود: فناوری مدیریت شبکه‌ی اینترنت، در عرض چند ماه توسط جوامع تحقیقاتی و تجاری به میدان فرستاده شد. در نتیجه، بخشی از جامعه اینترنت به موقع به شبکه‌ی قابل مدیریت تبدیل شدند.

همانطور که در RFC 1109 گزارش شده است، گزارشی از گروه دوم نقد و بررسی مدیریت شبکه موردی، الزامات چارچوب‌های مدیریت شبکه SNMP و OSI بسیار با پیش‌بینی متفاوت بود. به این ترتیب، نیاز به سازگاری بین SMI / MIB و هر دو چارچوب متوقف شد. این عمل به چارچوب عملیاتی مدیریت شبکه، SNMP، اجازه داد تا به نیازهای عملیاتی جدید در جامعه اینترنت با تولید اسناد تعریف آیتم‌های جدید MIB پاسخ دهد.

IAB، SNMP، SMI، و MIB اولیه، اینترنت را با وضعیت "توصیه شده" برای اینکه "پروتکل‌های استاندارد" کامل شوند، تعیین کرده است. با این کار، IAB توصیه می‌کند که همه‌ی پیاده‌سازی‌های IP و TCP دارای قابلیت مدیریت شبکه شوند و از آنجا که پیاده‌سازی‌ها با قابلیت مدیریت شبکه هستند، انتظار می‌رود با SMI، MIB و SNMP سازگار بوده و آنها را اجرا کنند.

به این ترتیب، چارچوب مدیریت شبکه فعلی برای شبکه‌های مبتنی بر TCP/IP شامل موارد زیر است: ساختار و تعریف اطلاعات مدیریتی برای شبکه‌های مبتنی بر TCP/IP، که چگونگی تعریف اشیاء مدیریتی موجود در MIB را شرح می‌دهد، مندرج در RFC 1155 [5]؛ پایگاه اطلاعات مدیریتی برای مدیریت شبکه‌های مبتنی بر TCP/IP، که اشیاء مدیریتی موجود در MIB را توصیف می‌کند، مندرج در RFC 1156 [6]؛ و پروتکل مدیریت شبکه ساده، که پروتکل مورد استفاده برای مدیریت این اشیاء را معرفی می‌کند، همان‌طور که در این یادداشت درج شده است.

همانطور که در RFC 1052 گزارش شده است، توصیه‌های IAB برای توسعه استانداردهای مدیریت شبکه اینترنت [1]، انجمن فعالیت‌های اینترنتی به نیروی کار مهندسی اینترنت (IETF) دستور داد تا دو کار گروه جدید در حوزه مدیریت شبکه ایجاد کند. یک گروه موظف شد به تشخیص و تعریف عناصر بیشتر که در پایگاه اطلاعات مدیریتی (MIB) گنجانده شوند. گروه دیگر به تعریف تغییرات در پروتکل مدیریت شبکه ساده (SNMP)، برای تطبیق نیازهای کوتاه مدت جوامع عملیاتی و تجاری شبکه، و هم‌تراز کردن با خروجی کار گروه MIB موظف شد.

گروه کاری MIB دو یادداشت ارائه داد، یکی معرف یک ساختار اطلاعات مدیریتی (SMI) [2] برای استفاده توسط اشیاء مدیریتی موجود در MIB است. یادداشت دوم [3]، لیستی از اشیاء مدیریتی تعریف می‌کند.

خروجی کار گروه توسعه SNMP این یادداشت است، که شامل تغییرات تعریف اولیه SNMP مورد نیاز برای رسیدن به هم‌ترازی با خروجی کار گروه MIB است. تغییرات باید به منظور سازگاری با بخشنامه IAB که کار گروه‌ها باید "الزاماً به ساده نگه داشتن SNMP بسیار حساس باشند"، حداقل باشند. اگر چه توجه و بحث زیادی درباره تغییرات SNMP وجود دارد که در این یادداشت نیز منعکس شده، پروتکل نتیجه با پروتکل پیشینش، پروتکل

مانیتورینگ دروازه ساده (SGMP) [8]، چندان ناسازگار هم نیست. اگرچه نحو (syntax) پروتکل تغییر یافته است، فلسفه اصلی، تصمیم گیری های طراحی، و معماری دست نخورده باقی ماند. به منظور جلوگیری از سردرگمی، پورت UDP جدید برای استفاده توسط پروتکل شرح داده شده در این یادداشت اختصاص داده شده است.

۳. معماری SNMP

به طور ضمنی در مدل معماری SNMP مجموعه ای از ایستگاه های مدیریت شبکه و عناصر شبکه موجود است. ایستگاه های مدیریت شبکه برنامه های کاربردی مدیریتی که نظارت و کنترل عناصر شبکه می باشند را اجرا می کنند. عناصر شبکه دستگاه هایی مانند میزبان، دروازه، سرور ترمینال، و مانند آن هستند، که عوامل مدیریتی مسئول انجام توابع مدیریت شبکه ی درخواستی توسط ایستگاه های مدیریت شبکه می باشد. پروتکل مدیریت شبکه ساده (SNMP) برای برقراری ارتباط اطلاعات مدیریتی بین ایستگاه های مدیریت شبکه و عوامل موجود در عناصر شبکه استفاده شده است.

۳.۱. اهداف معماری

SNMP آشکارا تعداد و پیچیدگی توابعی را که از سوی عامل های مدیریتی قابل درک اند، کمینه می کند. این هدف حداقل در چهار جنبه ی زیر خلاصه می شود:

۱. هزینه ی گسترش نرم افزار عامل مدیریتی مورد نیاز برای پشتیبانی از پروتکل، کاهش می یابد.
۲. از آن جا که درجه ی تابع مدیریتی که از راه دور پشتیبانی می شود، افزایش یافته، در نتیجه استفاده ی کامل از منابع اینترنت را در اختیار مدیریت وظایف قرار می دهد.
۳. از آن جا که درجه ی تابع مدیریتی که از راه دور پشتیبانی می شود، افزایش یافته است؛ به دنبال آن محدودیت های ممکن کمتری بر روی قالب و پیچیدگی ابزارهای مدیریتی اعمال می کند.
۴. مجموعه ی ساده شده ای از توابع مدیریتی را که به راحتی قابل فهم هستند و توسط گسترش دهندگان ابزارهای مدیریت شبکه مورد استفاده قرار می گیرند، معرفی می کنند.

هدف دوم پروتکل این است که نمونه ی عملی برای کنترل و مانیتور کردن کافی جهت تطبیق با جنبه های غیرقابل پیش بینی و افزونه ی عملگر و مدیریت شبکه، قابل گسترش باشد.

هدف سوم این است که معماری تا جای ممکن مستقل از معماری و مکانیزم host و یا gateway خاصی از شبکه باشد.

۳.۲. عناصر معماری

معماری SNMP راه حلی را برای مسئله مدیریت شبکه درباره ی موارد زیر به وضوح بیان کرده است:

۱. وسعت اطلاعات مدیریتی که با پروتکل در ارتباط هستند.
۲. نمایش اطلاعات مدیریتی که با پروتکل در ارتباط هستند.
۳. عملیات بر روی اطلاعات مدیریتی که توسط پروتکل پشتیبانی می‌شوند.
۴. نحوه و معنای تغییرات و تبادل بین موجودیت‌های مدیریتی.
۵. تعریف روابط اجرایی بین موجودیت‌های مدیریتی.
۶. نحوه و معنای ارجاعات به اطلاعات مدیریتی.

۳.۲.۱. وسعت اطلاعات مدیریتی

وسعت این اطلاعات دقیقا همان نمونه‌های انواع داده‌ای غیرمجموعه است که در استاندارد اینترنت MIB و یا هر جای دیگر بنا بر مجموعه قراردادهای موجود در استاندارد اینترنت SMI [۵] ارائه شده است.

جهت پشتیبانی از انواع داده‌ای مجتمع شده در MIB نه نیازی به مطابقت با SMI است و نه این که توسط SNMP تشخیص داده شود.

۳.۲.۲. نمایش اطلاعات مدیریتی

اطلاعات مدیریتی مرتبط با عملیات SNMP بر اساس زیرمجموعه‌ای از زبان ASN.1 [۹] نمایش داده می‌شوند که برای نمایش انواع داده‌ای غیرمجموعه SMI تعریف شده است.

SGMP قراردادهای مورد نیاز جهت استفاده از زیرمجموعه‌ای خوش تعریف از زبان ASN.1 [۹] را، پذیرفته است. SNMP این سنت را با بهره‌برداری از زیرمجموعه‌ای کمی پیچیده‌تر از ASN.1 جهت تعریف managed object ها و واحدهای داده‌ای پروتکل برای آن object ها، ادامه داده و مورد گسترش قرار دهد است. همچنین علاقه به سهولت گذار احتمالی به پروتکل‌های مدیریت شبکه بر پایه‌ی OSI، منجر به تعریف ساختار استاندارد اینترنت اطلاعات مدیریتی (SMI) [۵] و پایگاه اطلاعات مدیریتی (MIB) [۶] به زبان ASN.1 شده است. استفاده از ASN.1 به دلیل موفقیت آن در تلاش‌های اولیه، به عنوان مثال SGMP با استقبال بیش تری مواجه شد. محدودیت در استفاده از ASN.1 که بخشی از SMI است، موجب حمایت ساده و معتبر بودن آن در آزمایشات SGMP شد.

همچنین به منظور سادگی، SNMP فقط از زیرمجموعه‌ای از قوانین پایه‌ای کد کردن در زبان ASN.1 استفاده می‌کند [۱۰]. به عنوان مثال همه‌ی کدها از یک قالب با طول مشخص استفاده می‌کنند. همچنین در مواقع مجاز، کدگذاری‌های غیر ساختمند به جای کدگذاری‌های ساختمند، استفاده می‌شوند. این محدودیت بر روی همه‌ی جنبه‌های کدگذاری ASN.1 اعمال می‌شود. هم برای واحدهای داده‌ای پروتکل در سطح بالا و هم انواع داده‌ایی که شامل می‌شوند.

۳,۲,۳. عملیات بر روی اطلاعات مدیریتی

SNMP همه‌ی توابع مدیریتی را به عنوان تغییرات و بازرسی‌های متغیرها مدل می‌کند. بنابراین یک موجودیت پروتکل که بر روی میزبان منطقی از راه دور قرار دارد. (احتمالا همان خود عنصر شبکه) جهت بازیابی (get) و یا تغییر (set) متغیرها با عامل مدیریتی که بر روی عناصر شبکه قرار دارند، تعامل می‌کنند. این استراتژی حداقل دو پیامد زیر را در پی دارد:

۱. یکی از پیامدها این است که تعداد توابع مدیریتی مهم که توسط عامل قابل درک اند، تنها محدود به دو عملیات می‌شود: یک عملگر برای مقدار دادن به یک configuration خاص و یا پارامترهای دیگر و عملگر دیگری جهت بازیابی آنها.

۲. پیامد دیگر این تصمیم این است که از دستورات مدیریتی ضروری می‌پرهیزد: تعداد این نوع توابع عملاً همواره در حال افزایش است و معنای این دستورات نیز پیچیدگی‌های متنوعی دارد.

استراتژی نهفته در SNMP همان مانیتور کردن وضعیت شبکه است که در سطح علمی از جزئیات که اصولاً با رای‌گیری جهت تایین اطلاعات مناسب آن بخش مرکز کنترل، انجام می‌شود. تعداد محدودی از پیام‌های ناخواسته یا همان trap، زمان‌بندی و کانون رای‌گیری را هدایت می‌کنند. تعداد محدود trap با هدف سادگی و کمینه کردن ترافیکی توابع مدیریت شبکه تولید می‌کنند، سازگاری دارد.

منع دستورات ضروری از طرف مجموعه توابع مدیریتی، غیر محتمل است که از هر عملیات دلخواه عامل مدیریتی جلوگیری کند. در حال حاضر، بیش‌تر دستورات جهت مقداردهی کردن پارامترها و یا بازیابی آنها هستند و در این مدل مدیریتی، تابعی با دستورات ضروری کم تعداد، که در حال حاضر پشتیبانی می‌شود. به راحتی در مد آسنکرون قابل اجراست.

در این شما، یک دستور ضروری می‌تواند به عنوان مقداردهی کردن یک پارامتر که متعاقباً یک عمل دلخواه را راه‌اندازی می‌کند، در نظر گرفته شود. به عنوان مثال، به جای پیاده سازی دستور reboot این عمل به راحتی با مقداردهی کردن پارامتری که ثانیه‌های باقی‌مانده تا reboot شدن سیستم را نشان می‌دهد، قابل راه‌اندازی است.

۳,۲,۴. قالب و معنای تبادلات پروتکل

مخبره‌ی اطلاعات مدیریتی بین موجودیت‌های مدیریتی در SNMP در قالب تبادل پیغام‌های پروتکل انجام می‌شود. قالب و معنای این پیغام‌ها در بخش ۴ توضیح داده شده است.

جهت سازگاری با هدف کمینه کردن پیچیدگی عامل مدیریتی، تبادل پیام‌های SNMP فقط به یک سرویس unreliable datagram نیاز است و هر پیام به طور کامل و مستقل در یک datagram انتقال نمایش داده می‌شود.

درحالی که این سند، تبادل پیام‌ها را از طریق پروتکل UDP [۱۱] در نظر گرفته است؛ مکانیزم SNMP به طور کلی مناسب استفاده در سرویس‌های transport متنوعی است.

۳.۲.۵. تعریف روابط اجرایی

معماری SNMP پذیرای تنوع روابط اجرایی میان موجودیت‌هایی که در پروتکل شرکت می‌کنند، می‌باشد. موجودیت‌های مستقر در ایستگاه‌های مدیریتی و عناصر شبکه که با استفاده از SNMP با یکدیگر ارتباط دارند، موجودیت‌های کاربردی SNMP نامیده می‌شوند. پردازش‌های نظیر که SNMP را پیاده‌سازی می‌کنند و از موجودیت‌های کاربردی SNMP پشتیبانی می‌کنند، موجودیت‌های پروتکل نامیده می‌شوند.

دسته‌دو تایی متشکل از "یک عامل SNMP" و "مجموعه دلخواهی از موجودیت‌های کاربردی SNMP"، اجتماع SNMP نام دارد. هر اجتماع SNMP با یک رشته octet نام‌گذاری می‌شود که اسم اجتماع گفته می‌شود.

پیام SNMP که توسط یک موجودیت کاربردی SNMP تولید می‌شود و این موجودیت به اجتماع SNMP تعلق دارد، پیام معتبر SNMP نامیده می‌شود. مجموعه قوانینی که توسط این پیام برای یک اجتماع SNMP خاص مشخص می‌شود، شمای احراز هویت نام دارد. پیاده‌سازی تابعی که پیام‌های معتبر SNMP را مطابق با طرح‌های احراز هویت شناسایی کند، سرویس احراز هویت نام دارد.

قطعاً مدیریت موثر روابط بین موجودیتهای کاربردی به سرویس‌های احراز هویت نیاز دارد که (با استفاده از رمزنگاری یا تکنیک‌های دیگر) این سرویس‌ها قادرند پیام‌های معتبر SNMP را با درجه بالایی از اطمینان شناسایی کنند. برخی پیاده‌سازی‌های SNMP تنها به پشتیبانی یک سرویس جزئی احراز هویت که تمام پیام‌های SNMP را به عنوان پیام‌های معتبر شناسایی می‌کند، نیاز دارند.

برای هر مولفه شبکه، یک زیرمجموعه از اشیا در MIB وجود دارد که متعلق به آن می‌باشد و دید SNMP MIB نام دارد. دقت کنید که اسامی انواع شی موجود در دید SNMP MIB نیازی نیست که به یک زیردرخت از فضای نام نوع شی تعلق داشته باشد.

یک عنصر از مجموعه {READ-ONLY, READ-WRITE}، مد دسترسی SNMP نام دارد.

دسته دوتایی "مد دسترسی SNMP" و "دید SNMP MIB"، پروفایل اجتماع SNMP نامیده می شود. پروفایل اجتماع SNMP نوع دسترسی به متغیرهای موجود در دید MIB مشخص شده را نشان می دهد. در یک پروفایل اجتماع SNMP، دسترسی به هر متغیر موجود در دید MIB مطابق با قراردادهای زیر نشان داده می شود.

(۱) اگر متغیر ذکر شده با دسترسی "none" در MIB تعریف شده باشد آنگاه برای هر عملگر یک عملوند غیر قابل دسترس خواهد بود.

(۲) اگر متغیر ذکر شده با دسترسی "read-write" یا "write-only" در MIB تعریف شده باشد و مد دسترسی پروفایل داده شده READ-WRITE باشد، آنگاه این متغیر به عنوان یک عملوند برای عملیات get و set و trap در دسترس خواهد بود.

(۳) در غیر این صورت، متغیر به عنوان یک عملوند برای عملیات get و trap در دسترس می باشد.

(۴) در مواردی که متغیر "write-only" عملوند مورد استفاده در عملیات get و trap باشد، مقدار داده شده برای متغیر implementation-specific است.

دسته دوتایی "اجتماع SNMP" و "پروفایل اجتماع SNMP"، سیاست دسترسی SNMP نامیده می شود. یک سیاست دسترسی، پروفایل اجتماع خاصی را که توسط عامل SNMP و از یک اجتماع SNMP تهیه شده است، نشان می دهد. همه روابط اجرایی بین موجودیت های کاربردی SNMP در جملات و اصطلاحات سیاستهای دسترسی SNMP تعریف می شوند.

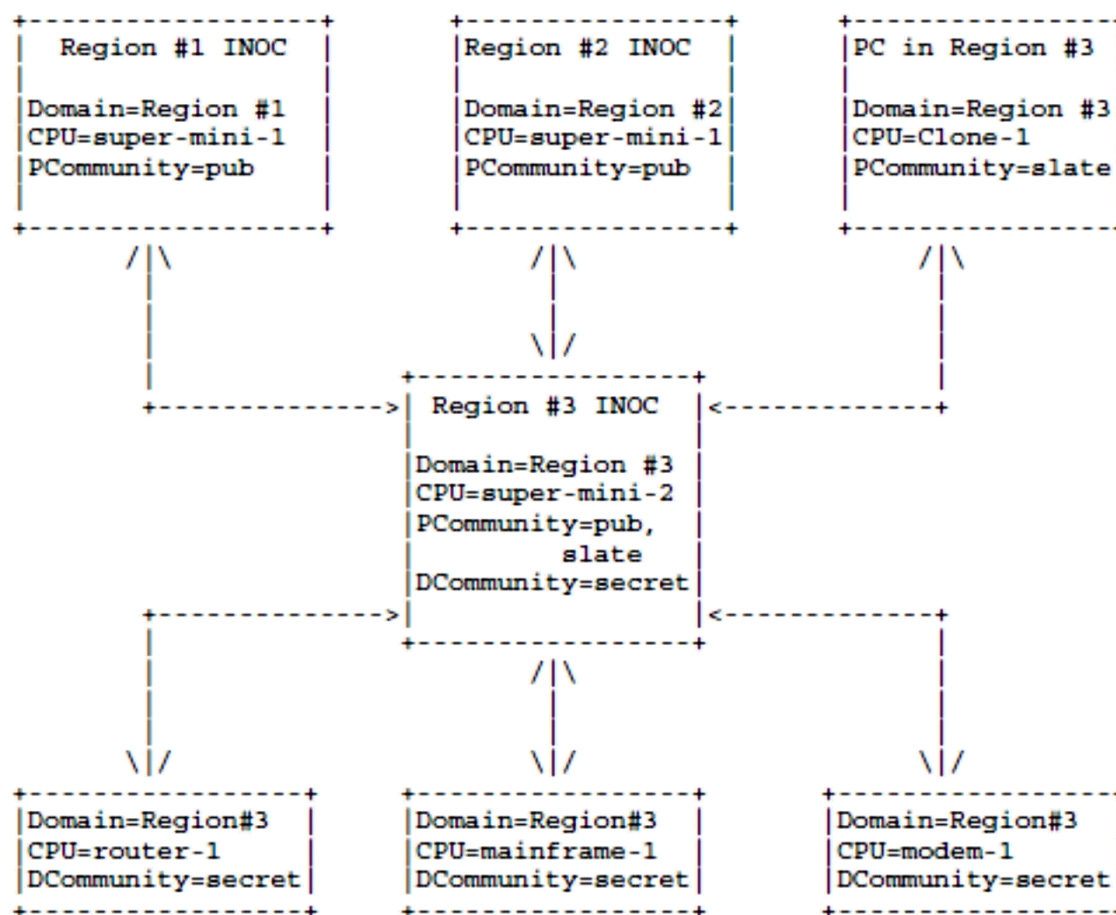
برای هر سیاست دسترسی SNMP، اگر عنصر شبکه روی عاملی که در اجتماع SNMP خاصی قرار دارد عنصر مربوط به دید MIB برای پروفایل خاصی نباشد، آن سیاست دسترسی؛ proxy نامیده می شود. عامل SNMP که به یک سیاست دسترسی proxy مرتبط است عامل SNMP proxy نام دارد. همانطور که تعریف بی دقت از سیاست های دسترسی proxy می تواند در چرخه های مدیریتی اثر بگذارد، تعریف محتاطانه سیاست های proxy در حداقل دو مورد مفید است:

(۱) اجازه نظارت و کنترل عناصر شبکه را می دهد که با استفاده از پروتکل مدیریت و پروتکل انتقال نشان ناپذیر هستند. یک عامل proxy ممکن است یک تابع تبدیل پروتکل را فراهم کند که به یک ایستگاه مدیریتی مجوز می دهد تا یک قالب مدیریتی سازگار را به همه عناصر شبکه، دستگاه های ورودی مثل مودم ها، مالتی پلکسورها و دستگاه های دیگر که قالبهای مدیریتی متفاوتی را پشتیبانی می کنند، اعمال کند.

(۲) عناصر شبکه را از سیاست های کنترل دسترسی محفوظ نگه می دارد. برای مثال، یک عامل proxy ممکن است کنترل دسترسی پیچیده ای را پیاده سازی کند که بدون اینکه پیچیدگی عنصر شبکه افزایش یابد،

بوسیله آن زیرمجموعه گوناگونی از متغیرهای داخل MIB برای ایستگاه های مختلف دسترس پذیر ساخته شوند .

شکل ۱ ارتباط بین ایستگاههای مدیریتی، عاملهای proxy وعامل های مدیریتی را نشان می دهد. در این مثال، عامل proxy یک مرکز عملیات شبکه اینترنت (INOC) برای یک حوزه اجرایی که ارتباط استاندارد با یک مجموعه از عاملهای مدیریتی دارد، تصور شده است.

(شکل ۱. مثالی برای پیکربندی مدیریت شبکه)

Domain: حوزه اجرایی یک عنصر

PCommunity: نام یک اجتماع که از عامل proxy بهره می برد.

DCommunity: نام یک اجتماع مستقیم

۳,۲,۶. شکل و معنی مرجع برای اشیای مدیریت شده

SMI به تعریف یک آدرس پروتکل مدیریتی نیاز دارد که موارد زیر را دربرگیرد:

(۱) تفکیک منابع مبهم MIB

(۲) تفکیک منابع MIB در حضور نسخه های مختلف MIB، و

(۳) شناسایی نمونه های خاص انواع شی تعریف شده در MIB

۳,۲,۶,۱. تفکیک منابع مبهم MIB

به دلیل اینکه حوزه هر عمل SNMP به شکل مفهومی به اشیای مربوط به یک عنصر شبکه محدود شده است و چون تمام منابع SNMP برای اشیای MIB با اسامی واحدی (به صورت ضمنی با صریح) هستند، احتمال اینکه هر منبع SNMP برای هر نوع شی تعریف شده در MIB بتواند به چندین نمونه از آن نوع اشاره کند، وجود ندارد.

۳,۲,۶,۲. تفکیک منابع موجود در نسخه های MIB

نمونه شی ارجاع داده شده به هر عمل SNMP مستقیماً به عنوان قسمتی از درخواست عمل یا (در مورد یک عمل get-next) با شی بلافاصله بعدی اش در MIB مشخص می شود. به طور خاص یک منبع برای یک شی به عنوان قسمتی از نسخه MIB استاندارد اینترنت به هر شی که قسمتی از نسخه گفته شده نیست اشاره نمی کند، جز در مواردی که عمل درخواست شده get-next باشد و نام شی مشخص شده آخر اسامی همه اشیای نشان داده شده به عنوان قسمتی از نسخه گفته شده از MIB استاندارد اینترنت باشد.

۳,۲,۶,۳. شناسایی نمونه های اشیاء

اسامی تمام انواع اشیاء در MIB، یا در استاندارد اینترنت MIB، یا در دیگر اسنادی که با قرارداد نام گذاری SMI مطابقت دارند، صریحاً تعریف شده اند. SMI نیازمند آن است که پروتکل های مدیریتی منطبق، مکانیزم هایی برای شناسایی نمونه های منحصر به فرد از آن انواع اشیاء، برای یک عنصر خاص شبکه تعریف کنند.

هر نمونه از انواع اشیاء که در MIB تعریف شده در عملیات SNMP، با یک نام یکتا به اسم "نام متغیر" شناسایی میشود. به طور کلی نام یک منغیر SNMP، یک شناسه شی به فرم X.Y است که X نام یک نوع شی غیر تجمعی میباشد که در MIB تعریف شده است و Y یک قطعه شناسه شی میباشد که به شیوه ای خاص برای نوع شی، نمونه مورد نظر را شناسایی میکند.

این استراتژی نام گزاری، کاملترین بهره گیری از معانی GetNextRequest-PDU (به بخش ۴ مراجعه شود) را میپذیرد، چون نام هایی را به متغیر های مربوطه اختصاص میدهد که بر اساس آن پیوستگی در ترتیب تمام اسامی متغیر های شناخته شده در MIB حفظ میشود.

نام گزاری مبتنی بر نوع نمونه های اشیاء در ادامه برای تعدادی از کلاس های انواع اشیاء تعریف شده است. نمونه هایی از یک نوع شیء، که هیچ کدام از قرارداد های نام گزاری ذیل که مناسب نمیباشند، با شناسه های نام گزاری اشیاء به فرم X.O نام گزاری شده اند، که X نام نوع شیء مذکور در تعریف MIB میباشد.

برای مثال، فرض کنید یک نفر میخواهد یک نمونه متغیر sysDescr را شناسایی کند، کلاس شیء برای sysDescr، به فرم زیر میباشد:

Iso org dod internet mgmt. mib system sysDescr

1 3 6 1 2 1 1 1

از این رو، نوع شیء X، به صورت زیر خواهد بود:

1.3.6.1.2.1.1.1

که یک زیر شناسه ی نمونه 0. به آن اضافه میشود، که به فرم 1.3.6.1.2.1.1.1.0، تنها نمونه sysDescr را شناسایی میکند.

۳.۲.۶.۳.۱. اسامی انواع اشیاء ifTable

نام یک رابط زیر شبکه، S، مقدار شناسه شیء به فرم i می باشد، که i مقدار آن نمونه از نوع شیء ifIndex مرتبط با S را دارا میباشد.

برای هر نوع شیء، t، که اسم تعریف شده، n، یک پیشوند ifEntry دارد، یک نمونه، i، از t، با استفاده از یک شناسه شیء به فرم n.S نامگذاری شده است، که S نام رابط زیر شبکه ای است که i اطلاعات آن را ارائه میدهد.

برای مثال فرض کنید یک نفر میخواهد نمونه ای از متغیر ifType مرتبط با رابط ۲ را شناسایی کند. بر این اساس ifType.2 نمونه مورد نظر را شناسایی خواهد کرد.

۳,۲,۶,۳,۲. اسامی انواع اشیاء atTable

نام یک آدرس شبکه ذخیره شده AT (AT-cached network address)، x، یک شناسه شیء به فرم 1.a.b.c.d میباید که a.b.c.d مقدار (در نشانه گذاری نقطه ای شناخته شده) atNetAddress برای نوع شیء مرتبط با X میباید.

نام ترجمه ی آدرس معادل e، یک مقدار شناسه شیء به فرم S.W میباید، که S مقدار نمونه ی نوع شیء atIndex مرتبط با e میباید و w نام آدرس شبکه ذخیره شده AT (AT-cached network address) مرتبط با e میباید.

برای هر نوع شیء، t، که برای آن نام تعریف شده، n، یک پیشوند از atEntry دارد، یک نمونه، i، از t با استفاده از شناسه شیء به فرم n.y که Y نام معادل ترجمه آدرسی میباید که i درباره آن اطلاعات میدهد.

برای مثال، فرض کنی یک نفر میخواهد آدرس فیزیکی یک ورودی در جدول ترجمه آدرس (ARP cache) مرتبط با یک آدرس IP 89.1.1.42 با رابط ۳ را پیدا کند. بر این اساس، عبارت زیر:

atPhysAddress.3.1.89.1.1.42

نمونه مورد نظر را شناسایی خواهد کرد.

۳,۲,۶,۳,۳. اسامی انواع اشیاء ipAddrTable

نام یک عنصر شبکه با قابلیت آدرس دهی مبتنی بر IP، X، شناسه شیء به فرم a.b.c.d که a.b.c.d مقدار (در نشانه گذاری نقطه ای شناخته شده) آن نمونه از نوع شیء ipAdEntAddr مرتبط با x میباید.

برای هر نوع شیء، t، که برای آن نام تعریف شده، n، یک پیشوند از ipAddrEntry دارد، یک نمونه، i، از t با استفاده از شناسه شیء به فرم n.y که Y نام عنصر شبکه با قابلیت آدرس دهی مبتنی بر IP میباید که i درباره آن اطلاعات میدهد.

برای مثال، فرض کنی یک نفر میخواهد ماسک شبکه (Network Mask) یک ورودی در جدول رابط IP مرتبط با یک آدرس IP 89.1.1.42 را پیدا کند. بر این اساس عبارت زیر:

ipAdEntNetMask.89.1.1.42

نمونه مورد نظر را شناسایی خواهد کرد.

۳,۲,۶,۳,۴. اسامی انواع اشیاء ipRoutingTable

نام یک مسیر IP، X، شناسه شیء به فرم a.b.c.d می باشد که مقدار a.b.c.d (در نشانه گذاری نقطه ای شناخته شده) آن نمونه از نوع شیء ipRoutingTable مرتبط با x می باشد.

برای هر نوع شیء t، که برای آن نام تعریف شده، n، یک پیشوند از ipRoutingEntry دارد، یک نمونه، i، از t با استفاده از شناسه شیء به فرم n.y که Y نام مسیر IP می باشد که i درباره آن اطلاعات میدهد.

برای مثال، فرض کنی یک نفر میخواهد پرش بعدی یک ورودی در جدول مسیریابی IP مرتبط با مقصد 89.1.1.42 را پیدا کند.

براین اساس عبارت زیر:

ipRouteNextHop.89.1.1.42

نمونه مورد نظر را شناسایی خواهد کرد.

۳,۲,۶,۳,۵. اسامی انواع اشیاء tcpConnTable

نام یک ارتباط TCP، X، شناسه شیء به فرم a.b.c.d.e.f.g.h.i.j مقدار a.b.c.d (در نشانه گذاری نقطه ای شناخته شده) آن نمونه از نوع شیء tcpConnLocalAddress مرتبط با x می باشد، که مقدار f.g.h.i (در نشانه گذاری نقطه ای شناخته شده) آن نمونه از نوع شیء tcpConnRemoteAddress مرتبط با x می باشد، که مقدار آن نمونه از نوع شیء tcpConnLocalPort مرتبط با x می باشد، و j مقدار نمونه از نوع شیء tcpConnLocalPort مرتبط با x می باشد.

برای هر نوع شیء t، که برای آن نام تعریف شده، n، یک پیشوند از tcpConnEntry دارد، یک نمونه، i، از t با استفاده از شناسه شیء به فرم n.y که Y نام ارتباط TCP می باشد که i درباره آن اطلاعات میدهد.

برای مثال، فرض کنی یک نفر میخواهد وضعیت یک ارتباط TCP بین آدرس محلی 89.1.1.42 روی پورت TCP ۲۱ دوردست 10.0.0.51 روی پورت ۲۰۵۹ را بیابد.

براین اساس عبارت زیر:

tcpConnState.89.1.1.42.21.10.0.0.51.2059

نمونه مورد نظر را شناسایی خواهد کرد.

۳,۲,۶,۳,۶. اسامی انواع اشیاء egpNeighTable

نام یک همسایه EGP ، x ، یک شناسه شیء به فرم a.b.c.d میباشد که مقدار (در نشانه گذاری نقطه ای شناخته شده) آن نمونه از نوع شیء egpNeighAddr مرتبط با x میباشد.

برای هر نوع شیء t ، که برای آن نام تعریف شده، n ، یک پیشوند از egpNeighEntry دارد، یک نمونه ، i ، از t با استفاده از شناسه شیء به فرم n.y که Y نام همسایه EGP میباشد که i درباره آن اطلاعات میدهد.

برای مثال، فرض کنی یک نفر میخواهد وضعیت همسایگی برای آدرس IP 89.1.1.42 را پیدا کند.

براین اساس عبارت زیر:

egpNeighState.89.1.1.42

نمونه مورد نظر را شناسایی خواهد کرد.

۴. خصوصیات پروتکل

پروتکل مدیریت شبکه، یک پروتکل لایه ی application است که به وسیله ی آن می توان متغیرهای موجود در MIB عامل ها را تغییر داد و یا بازبینی نمود. ارتباط بین موجودیت های پروتکل با تبادل پیغام انجام می شود که هر پیغام به شکل مستقل و کامل در یک UDP datagram با استفاده از قوانین کدگذاری پایه ای ASN.1 نمایش داده می شوند. (همان طور که در بخش ۲,۲,۳ بحث شد). یک پیغام شامل یک شناسه ی version، یک نام گروه SNMP ، یک واحد داده ی پروتکل (PDU) است. یک موجودیت پروتکل پیغام ها را از طریق UDP Port 161 بر روی میزبان که همه ی پیغام ها را دریافت می کند، به جز آن هایی که trap ها را گزارش می کنند که این پیام ها از طریق UDP port 162 دریافت می شوند. پیام هایی که trap ها را گزارش می کنند باید یک پیاده سازی از این پروتکل نیازی ندارد که پیغام هایی با طول بیش تر از 484 octet را بپذیرد. به هر حال ، توصیه شده است که پیاده سازی ها، datagram هایی با طول بیشتر را هم پشتیبانی کنند.

پشتیبانی از پنج PDU زیر در پیاده سازی پروتکل SNMP اجباری است:

GetRequest-PDU

GetNextRequest-PDU

GetResponse-PDU

SetRequest-PDU

Trap-PDU

```
RFC1157-SNMP DEFINITIONS ::= BEGIN
```

```
IMPORTS
```

```
    ObjectName, ObjectSyntax, NetworkAddress, IpAddress, TimeTicks  
    FROM RFC1155-SMI;
```

```
-- top-level message
```

```
    Message ::=  
        SEQUENCE {  
            version          -- version-1 for this RFC  
                INTEGER {  
                    version-1(0)  
                },  
  
            community        -- community name  
                OCTET STRING,  
  
            data              -- e.g., PDUs if trivial  
                ANY           -- authentication is being used  
        }
```

```
-- protocol data units

PDU ::=
    CHOICE {
        get-request
            GetRequest-PDU,

        get-next-request
            GetNextRequest-PDU,

        get-response
            GetResponse-PDU,

        set-request
            SetRequest-PDU,

        trap
            Trap-PDU
    }

-- the individual PDUs and commonly used
-- data types will be defined later

END
```

۴.۱. عناصر جهت پیاده‌سازی عملیات

در این بخش عملیات یک موجودیت پروتکل جهت پیاده‌سازی SNMP، شرح داده شده است. به هر حال توجه داشته باشید که هدف محدود کردن معماری داخلی پیاده‌سازی‌ها نیست.

در متنی که پیش رو دارید واژه‌ی آدرس انتقال (transport address) استفاده شده است، که این واژه در UDP شامل یک آدرس IP پورت UDP است و در سرویس‌های انتقال دیگر برای پشتیبانی از SNMP استفاده می‌شود. که در این موارد تعریف آدرس انتقال باید مشخص شود.

عملیات سطح بالای موجودیت پروتکل که یک پیغام را ارسال می‌کند، به شرح زیر است:

۱. ابتدا PDU مناسب را تولید می‌کند. به عنوان مثال GetRequest-PDU به عنوان یک ASN.1 object.

۲. سپس این ASN.1 object را به همراه یک نام اجتماع و آدرس انتقال مبدا و مقصد آن، به سرویسی که شمای احراز هویت مورد نظر را پیاده‌سازی می‌کند، ارسال می‌کند. این سرویس احراز هویت یک ASN.1 object دیگر را برمی‌گرداند.

۳. پس از آن موجودیت پروتکل با استفاده از نام گروه و ASN.1 object حاصل از مرحله‌ی قبل، یک ASN.1 message object می‌سازد.

۴. در آخر این ASN.1 object جدید، با استفاده از قوانین کدگذاری ASN.1 مرتب می‌شود و پس از آن با استفاده از سرویس انتقال به موجودیت پروتکل مورد نظر ارسال می‌شود.

به طور مشابه عملیات سطح بالا در موجودیت پروتکل دریافت کننده‌ی پیام شامل موارد زیر است:

۱. datagram ورودی تجزیه می‌شود تا ASN.1 object متعلق به ASN.1 message object استخراج شود. اگر تجزیه با خطا مواجه شود، datagram را نادیده می‌گیرد و عمل دیگری بر روی آن انجام نمی‌دهد.

۲. سپس شماره‌ی ورژن پیام SNMP را چک می‌کند. اگر اشتباه باشد، datagram را دور می‌اندازد و عمل دیگری بر آن انجام نمی‌دهد.

۳. پس از آن موجودیت پروتکل نام اجتماع داده‌ای که در ASN.1 message object یافته است و همچنین آدرس انتقال مبدا و مقصد datagram را به سرویس احراز هویت مورد نظر، ارسال می‌کند. که این سرویس ASN.1 object دیگری برمی‌گرداند و یا سیگنال خطا در احراز هویت تولید می‌کند. در موارد دیگر این خطا را با تولید trap و دور انداختن datagram اطلاع می‌دهد و عمل دیگری بر روی آن صورت نمی‌گیرد.

۴. در پایان موجودیت پروتکل ASN.1 object ای را که سرویس احراز هویت برگردانده است، تجزیه می‌کند تا ASN.1 object متعلق به PDU به دست آید. اگر تجزیه با خطا مواجه شود data gram دور انداخته می‌شود و عمل دیگری بر آن انجام نمی‌شود. در غیر این صورت با استفاده از نام گروه SNMP، profile مناسب انتخاب، و به دنبال آن PDU مورد پردازش قرار می‌گیرد. اگر به عنوان نتیجه‌ی پردازش، پیغامی برگردانده شود؛ آدرس انتقال مقصد پیامی که به عنوان پاسخ باید ارسال شود برابر آدرس انتقال مبدا پیغام دریافت شده است.

۴.۱.۱. ساختارهای مشترک

قبل از معرفی شش نوع PDU از پروتکل، برخی ساختارهای ASN.1 استفاده شده معرفی می‌شود:

```

-- request/response information

RequestID ::=
    INTEGER

ErrorStatus ::=
    INTEGER {
        noError(0),
        tooBig(1),
        noSuchName(2),
        badValue(3),
        readOnly(4),
        genErr(5)
    }

ErrorIndex ::=
    INTEGER

-- variable bindings

VarBind ::=
    SEQUENCE {
        name
            ObjectName,

        value
            ObjectSyntax
    }

VarBindList ::=
    SEQUENCE OF
        VarBind

```

RequestID ها برای تمییز دادن بین درخواست ها استفاده می شوند. با استفاده از RequestID، یک موجودیت کاربردی SNMP می تواند منابع را با درخواست ها مرتبط کند. در مواردی که سرویس دیتاگرام غیرقابل اطمینان استفاده می شود، RequestID اغلب معانی ساده ای از پیام های شناسایی تکرار شده توسط شبکه را تامین می کند.

نمونه non-zero از ErrorStatus برای اشاره به یک استثنا اتفاق افتاده به هنگام پردازش یک درخواست، استفاده می شود. در این موارد ErrorIndex ممکن است با نشان دادن متغیر در یک لیست مسبب استثنا اطلاعات اضافی فراهم کند.

Variable به یک نمونه از شی مدیریت شده نسبت داده می شود. یک variable binding یا VarBind به جفت "اسم" یک متغیر و "مقدار" آن متغیر ارجاع داده می شود. یک VarBindList یک لیست ساده از اسامی و مقدار متغیرها می باشد. برخی از PDUها تنها به اسم یک متغیر و نه مقدار آن بستگی دارند(مانند GetRequest-PDU). در این مورد، قسمت مقدار binding توسط پروتکل در نظر گرفته نمی شود.

با این حال قسمت مقدار همچنان باید داری syntax و کدگذاری معتبر ASN.1 باشد. بنابراین برای این bindingها بخش مقدار باید دارای مقدار NULL از ASN.1 باشد.

GetRequest-PDU .۴,۱,۲

The form of the GetRequest-PDU is:

```
GetRequest-PDU ::=
    [0]
        IMPLICIT SEQUENCE {
            request-id
                RequestID,

            error-status          -- always 0
                ErrorStatus,

            error-index           -- always 0
                ErrorIndex,

            variable-bindings
                VarBindList
        }
```

GetRequest-PDU توسط یک موجودیت پروتکل و تنها برای درخواست موجودیت کاربردی SNMP خود تولید می شود. به محض دریافت GetRequest-PDU، موجودیت پروتکل دریافت کننده مطابق با هر قانون قابل اجرا در لیست زیر پاسخ می دهد:

(۱) اگر برای هر شی نام گذاری شده در فیلد VarBindها، نام شی نظیر نام شی در دسترس برای عملیات get در دید MIB مربوطه نباشد، آنگاه موجودیت دریافت کننده به مبدا پیام دریافت شده یک GetResponse-PDU با فرمی برابر به جز مقدار فیلد error-status که برابر است با noSuchName و مقدار فیلد error-index که ایندکس مولفه نام شی گفته شده در پیام دریافتی می باشد، ارسال خواهد کرد.

(۲) اگر برای هر شی نام گذاری شده در فیلد VarBindها، شی از نوع تجمعی است (مانند چیزی که در SMI تعریف شده)، آنگاه موجودیت دریافت کننده برای مبدا پیام دریافت شده یک GetResponse-PDU با شکل یکسان به جز مقدار فیلد error-status که noSuchName

می باشد و همچنین مقدار فیلد error-index که برابر با ایندکس مولفه نام شی گفته شده در پیام دریافتی می باشد، ارسال می کند.

(۳) اگر اندازه GetResponse-PDU تولید شده از یک حد معینی فراتر رود، آنگاه موجودیت دریافت کننده برای مبدا پیام یک GetResponse-PDU به همان شکل ولی با مقدار فیلد error-status برابر با toobig، و مقدار فیلد error-index برابر با zero ارسال می کند.

(۴) اگر برای هر شی نام گذاری شده در فیلد VarBindها، مقدار شی را به دلایلی جز موارد بالا بازایی نشود، آنگاه موجودیت دریافت کننده به مبدا پیام یک GetResponse-PDU به همان شکل ولی با مقدار فیلد error-status برابر با genErr و مقدار فیلد error-index برابر با ایندکس مولفه نام شی گفته شده در پیام دریافتی ارسال می کند.

اگر هیچ یک از قوانین بالا اعمال نشود، آنگاه موجودیت دریافت کننده پروتکل برای هر شی نام گذاری شده در فیلد VarBindهای پیام دریافتی، یک GetResponse-PDU مثل همان به مبدا پیام ارسال می کند، مولفه منتظر GetResponse-PDU نام و مقدار آن متغیر را نشان می دهد. مقدار فیلد error-status برابر با noError و مقدار فیلد error-index برابر با zero می باشد. مقدار فیلد request-id نیز برابر با همان مقدار فیلد در پیام دریافتی خواهد بود.

۴.۱.۳. The GetNextRequest-PDU

فرم GetNextRequest-PDU مشابه GetRequest-PDU می باشد، به جز نشانه ای که برای نوع PDU است. در زبان ASN.1 داریم:

GetNextRequest-PDU ::=

[1]

IMPLICIT SEQUENCE {

request-id

RequestID,

error-status -- always 0

ErrorStatus,

error-index -- always 0

ErrorIndex,

variable-bindings

VarBindList

}

GetNextRequest-PDU توسط یک موجودیت پروتکل و فقط به درخواست موجودیت برنامه SNMP تولید می شود.

پس از دریافت GetNextRequest-PDU، موجودیت پروتکل دریافت با توجه به هر قانون قابل اجرا در لیست زیر پاسخ می دهد:

(۱) اگر به هر نام شی در فیلد متغیر-مقید (variable-bindings field)، که نام آن به ترتیب دیکشنری (قاموسی) (lexicographically) قبل از نام برخی از اشیاء موجود برای عملیات get در دید MIB مربوطه نباشد، پس موجودیت دریافت کننده به سازنده ی پیام دریافتی، پیامی مشابه GetResponse-PDU می فرستد، جز اینکه ارزش فیلد وضعیت خطا (error-status) noSuchName است، و ارزش فیلد شاخص خطا (error-index) شاخص مولفه نام شی ذکر شده در پیام دریافتی است.

(۲) اگر اندازه ی GetResponse-PDU تولید شده به شرح زیر از محدودیت های محلی تجاوز کند، سپس موجودیت دریافت کننده به سازنده پیام دریافتی پیامی مشابه GetResponse-PDU می فرستد، جزاینکه ارزش فیلد وضعیت خطا (tooBig) است و ارزش فیلد شاخص خطا (error-index) صفر است.

(۳) اگر برای هر نام شی در فیلد متغیر اتصالات ()، ارزش نام شی بعدی در ترتیب قاموسی نمی تواند به دلایلی توسط هر یک از قوانین فوق را پوشش داده نمی بازایی، سپس موجودیت دریافت کننده به سازنده پیام دریافتی پیامی مشابه GetResponse-PDU می فرستد، جز اینکه ارزش فیلد وضعیت خطا (genErr) و ارزش فیلد شاخص خطا شاخص مولفه نام شی ذکر شده در پیام دریافتی است.

اگر هیچ یک از قوانین فوق اعمال نشود، پس از آن موجودیت پروتکل دریافت کننده به سازنده پیام دریافتی پیام GetResponse-PDU را چنین می فرستد که، برای هر نام در فیلد متغیر-مقید (variable-bindings field) پیام دریافت شده، جزء (مولفه) متناظر در پیام GetResponse-PDU نام و مقدار آن شی ای را نشان می دهد که نامش در ترتیب قاموسی نام تمام اشیاء موجود برای انجام عملیات get از دید MIB مربوطه است، همراه با مقدار فیلد نام جزء داده شده، بلافاصله بعدی آن ارزش. ارزش فیلد وضعیت خطای (error-index) پیام GetResponse-PDU، noError است و ارزش فیلد شاخص خطا (error-index) صفر است. ارزش فیلد شناسه درخواست (error-index) پیام GetResponse-PDU همان مقدار از پیام دریافتی است.

۴.۱.۳.۱. مثالی از پیمایش جدول

یکی از موارد مهم استفاده از GetNextRequest-PDU پیمایش جداول مفهومی اطلاعات درون MIB است. معناشناسی این نوع پیام SNMP، همراه با مکانیسم های مختص پروتکل برای شناسایی نمونه های منحصر بفرد انواع شی در MIB، موجب دسترسی به اشیاء مرتبط در MIB می شود، اگر آنها از یک سازمان جدولی برخوردار باشند.

توسط تبادل SNMP مطرح شده در زیر، یک موجودیت برنامه SNMP ممکن است آدرس مقصد و دروازه گام بعدی برای هر مدخل (entry) یک عنصر شبکه خاص در جدول مسیریابی را استخراج کند. فرض کنید که این جدول مسیریابی دارای سه مدخل زیر باشد:

Destination	NextHop	Metric
10.0.0.99	89.1.1.42	5
9.1.2.3	99.0.0.3	3
10.0.0.51	89.1.1.42	5

ایستگاه مدیریتی به عامل SNMP یک پیام GetNextRequest-PDU حاوی ارزش شناسه شی (OBJECT IDENTIFIER) نشان داده شده به عنوان نام متغیرهای مورد درخواست را ارسال می کند :

GetNextRequest (ipRouteDest, ipRouteNextHop, ipRouteMetric1)

عامل SNMP با یک پیام GetResponse-PDU پاسخ می دهد :

```
GetResponse (( ipRouteDest.9.1.2.3 = "9.1.2.3" ),  
( ipRouteNextHop.9.1.2.3 = "99.0.0.3" ),  
( ipRouteMetric1.9.1.2.3 = 3 ))
```

ایستگاه مدیریتی ادامه می دهد :

```
GetNextRequest ( ipRouteDest.9.1.2.3,  
ipRouteNextHop.9.1.2.3,  
ipRouteMetric1.9.1.2.3 ))
```

عامل SNMP پاسخ می دهد :

```
GetResponse (( ipRouteDest.10.0.0.51 = "10.0.0.51" ),  
( ipRouteNextHop.10.0.0.51 = "89.1.1.42" ),  
( ipRouteMetric1.10.0.0.51 = 5 ))
```

ایستگاه مدیریتی ادامه می دهد :

```
GetNextRequest ( ipRouteDest.10.0.0.51,  
ipRouteNextHop.10.0.0.51,  
ipRouteMetric1.10.0.0.51 )
```

عامل SNMP پاسخ می دهد :

```
GetResponse (( ipRouteDest.10.0.0.99 = "10.0.0.99" ),  
( ipRouteNextHop.10.0.0.99 = "89.1.1.42" ),  
( ipRouteMetric1.10.0.0.99 = 5 ))
```

ایستگاه مدیریتی ادامه می دهد :

```
GetNextRequest ( ipRouteDest.10.0.0.99,  
ipRouteNextHop.10.0.0.99,  
ipRouteMetric1.10.0.0.99 )
```

از آنجا که مدخل دیگری در جدول وجود ندارد، عامل SNMP اشیایی که به ترتیب قاموسی بعد از نام شی شناخته شده وجود دارند را برمی گرداند. این پاسخ پایان جدول مسیریابی را به ایستگاه مدیریتی اعلام می کند.

۴.۱.۴. The GetResponse-PDU

ساختار پیام GetResponse-PDU مشابه GetRequest-PDU می باشد به جز نشانه ای که برای نوع PDU است. در زبان ASN.1 داریم:

```
GetResponse-PDU ::=
[2]
IMPLICIT SEQUENCE {
request-id
RequestID,
error-status
ErrorStatus,
error-index
ErrorIndex,
variable-bindings
VarBindList
}
```

پیام GetResponse-PDU توسط موجودیت پروتکل فقط پس از دریافت پیام GetRequest-PDU، و یا SetRequest-PDU که در جاهای دیگر این سند توصیف شده اند، تولید می شود. پس از دریافت GetResponse-PDU، نهاد پروتکل دریافت کننده محتوای آن را به موجودیت برنامه SNMP ارائه می دهد.

SetRequest-PDU .۴,۱,۵

فرم SetRequest-PDU یکسان با GetRequest-PDU میباشد بجز برای نشانه نوع PDU. در زبان ASN.1 :

```
SetRequest-PDU ::=
[3]
    IMPLICIT SEQUENCE {
        request-id
            RequestID,

        error-status          -- always 0
            ErrorStatus,

        error-index          -- always 0
            ErrorIndex,

        variable-bindings
            VarBindList
    }
```

SetRequest-PDU توسط یک موجودیت پروتکل، تنها با درخواست موجودیت برنامه SNMP ایجاد میشود.

به محض دریافت SetRequest-PDU، دریافت کننده براساس هرگونه قانون مناسب در لیست زیر پاسخ میدهد:

- ۱- اگر برای هر شی نام گذاری شده در حوزه اتصالات متغیر (variable-bindings field)، شی برای عملیات SET، از دیدگاه مرتبط MIB در دسترس نباشد، بنابراین دریافت کننده GetResponse-PDU را با فرم یکسان، به عامل مبداء پیام دریافت شده ارسال میکند، جز اینکه مقدار رشته وضعیت خطا به noSuchName مقدار میگیرد، و مقدار رشته ایندکس خطا، برابر با مولفه ی نام شی در پیام دریافتی میباشد.
- ۲- اگر برای هر شی نام گذاری شده در حوزه اتصالات متغیر (variable-bindings field)، محتویات رشته مقدار، بر اساس زبان ASN.1، نوعی، طول یا مقداری که با چیزی که متغیر نیاز دارد سازگار باشد را مشخص نکند، آنگاه موجودیت دریافت کننده GetResponse-PDU را با فرم یکسان، به عامل مبداء پیام دریافت شده ارسال میکند، جز اینکه مقدار رشته وضعیت خطا به badValue مقدار میگیرد، و مقدار رشته ایندکس خطا، برابر با مولفه ی نام شی در پیام دریافتی میباشد.

۳- اندازه ی پیام نوع Get Response، ایجاد شده به گونه ای که در زیر توصیف شده، از یک محدودیت محلی تجاوز میکند، آنگاه موجودیت دریافت کننده GetResponse-PDU را با فرم یکسان، به عامل مبداء پیام دریافت شده ارسال میکند، جز اینکه مقدار رشته وضعیت خطا به tooBig مقدار میگیرد، و مقدار رشته ایندکس خطا، صفر میباشد.

۴- اگر برای هر شی نام گذاری شده در حوزه اتصالات متغیر (variable-bindings field)، مقدار شی نام گذاری شده به دلایلی که توسط هیچکدام از قوانین ذکر شده پوشش داده نشده، نتواند تغییر کند، آنگاه موجودیت دریافت کننده GetResponse-PDU را با فرم یکسان، به عامل مبداء پیام دریافت شده ارسال میکند، جز اینکه مقدار رشته وضعیت خطا به genErr مقدار میگیرد، و مقدار رشته ایندکس خطا، برابر با مولفه ی نام شی در پیام دریافتی میباشد.

اگر هیچکدام از قوانین ذکر شده را شامل نشد، آنگاه برای هر شی نام گذاری شده در حوزه اتصالات متغیر (variable-bindings field) پیام دریافت شده، مقدار متناظر به متغیر اختصاص داده میشود. هر تخصیص متغیر تعیین شده توسط SetRequest-PDU باید تحت تاثیر قرار بگیرد چنانکه به طور همزمان با توجه به تمام تخصیص های دیگر در آن پیام مقدار گرفته است.

موجودیت دریافت کننده آنگاه GetResponse-PDU را با فرم یکسان، به عامل مبداء پیام دریافت شده ارسال میکند، جز اینکه مقدار رشته وضعیت خطا پیام تولید شده به noError مقدار میگیرد، و مقدار رشته ایندکس خطا، برابر با صفر میباشد.

۴,۱,۶. Trap-PDU

فرم Trap-PDU به صورت زیر میباشد:

Trap-PDU ::=

[4]

```
IMPLICIT SEQUENCE {
    enterprise          -- type of object generating
                        -- trap, see sysObjectID in [5]
    OBJECT IDENTIFIER,

    agent-addr          -- address of object generating
    NetworkAddress, -- trap

    generic-trap        -- generic trap type
    INTEGER {
        coldStart(0),
        warmStart(1),
        linkDown(2),
        linkUp(3),
        authenticationFailure(4),
        egpNeighborLoss(5),
        enterpriseSpecific(6)
    },

    specific-trap       -- specific code, present even
    INTEGER,            -- if generic-trap is not
                        -- enterpriseSpecific

    time-stamp          -- time elapsed between the last
    TimeTicks,          -- (re)initialization of the network
                        -- entity and the generation of the
                        trap

    variable-bindings   -- "interesting" information
    VarBindList
}
```

Trap-PDU توسط یک موجودیت پروتکل، تنها با درخواست موجودیت کاربردی SNMP ایجاد میشود. وسیله ای که توسط آن موجودیت کاربردی SNMP آدرس مقصد های موجودیت های برنامه کاربردی SNMP را انتخاب میکند، مبتنی بر پیاده سازی میباشد.

به محض دریافت Trap-PDU موجودیت پروتکل دریافتی، محتویات خود را به موجودیت کاربردی SNMP ارائه میکند.

اهمیت مولفه اتصالات متغیر Trap-PDU، مبتنی بر پیاده سازی میباشد.

تفسیر مقدار رشته generic-trap به صورت زیر میباشد:

۴.۱.۶.۱. coldStart Trap

تله coldStart(0) دلالت دارد که موجودیت پروتکل در حال ارسال در حال مقدار دهی مجدد خودش میباشد به طوری که تنظیمات عامل یا پیاده سازی موجودیت پروتکل ممکن است تغییر کند.

۴.۱.۶.۲. warmStart Trap

تله warmStart(1) دلالت دارد که موجودیت پروتکل در حال ارسال در حال مقدار دهی مجدد خودش میباشد به طوری که هیچ یک از تنظیمات عامل یا پیاده سازی موجودیت پروتکل تغییر نمیکند.

۴.۱.۶.۳. linkDown Trap

تله linkDown(2) دلالت دارد که موجودیت پروتکل در حال ارسال یک نارسائی را در یکی از لینک های ارتباطی ارائه شده در تنظیمات عامل تشخیص میدهد.

Trap-PDU از نوع linkDown ، اولین عنصر متغیر اتصالاتش محتوی نام و مقدار نمونه ifIndex برای رابط متاثر میباشد.

۴.۱.۶.۴. linkUp Trap

تله linkUp(3) دلالت دارد که موجودیت پروتکل در حال ارسال تشخیص میدهد که یکی از لینک های ارتباطی ارائه شده در تنظیمات عامل درخواست ارتباط دارد (has come up)

Trap-PDU از نوع linkUp، اولین عنصر متغیر اتصالاتش محتوی نام و مقدار نمونه ifIndex برای رابط متاثر میباشد.

۴.۱.۶.۵. authenticationFailure Trap

تله authenticationFailure(4) ، دلالت دارد که موجودیت پروتکل در حال ارسال مخاطب یک پیام پروتکلی است که به طور مناسب تصدیق نشده است. در حالی که پیاده سازی های SNMP باید قادر باشند این تله را ایجاد کنند، آنها همچنین باید قادر باشند که انتشار چنین تله هایی را به وسیله یک مکانیزم مبتنی بر پیاده سازی سرکوب کنند.

۴.۱.۶.۶. egpNeighborLoss Trap

تله egpNeighborLoss(5) دلالت دارد بر اینکه یک همسایه EGP برای کسی که موجودیت پروتکل در حال ارسال برایش یک جفت (peer) EGP بود، علامت گذاری شده و ارتباط متناظر دیگر بدست نمی آید.

Trap-PDU از نوع egpNeighborLoss، اولین عنصر متغیر اتصالاتش محتوی نام و مقدار نمونه egpNeighAddr برای همسایه تحت تاثیر میباشد.

enterpriseSpecific Trap .۴,۱,۶,۷

تله (6) enterpriseSpecific دلالت بر این دارد که موجودیت پروتکل در حال ارسال تشخیص میدهد که تعدادی رویداد مبتنی بر سازمان رخ داده اند.

رشته specific-trap، تله خاصی که اتفاق افتاده را شناسایی میکند.

۵. تعاریف

```
RFC1157-SNMP DEFINITIONS ::= BEGIN
IMPORTS
ObjectName, ObjectSyntax, NetworkAddress, IpAddress,
TimeTicks
FROM RFC1155-SMI;
-- top-level message
Message ::=
SEQUENCE {
version -- version-1 for this RFC
    INTEGER {
        version-1(0)
    },
community -- community name
    OCTET STRING,
data          -- e.g., PDUs if trivial
    ANY -- authentication is being used
}
-- protocol data units
PDUs ::=
CHOICE {
get-request
    GetRequest-PDU,
get-next-request
    GetNextRequest-PDU,
get-response
    GetResponse-PDU,
set-request
    SetRequest-PDU,
trap
    Trap-PDU
}
```

```

-- PDUs
GetRequest-PDU ::=
[0]
IMPLICIT PDU
GetNextRequest-PDU ::=
[1]
IMPLICIT PDU
GetResponse-PDU ::=
[2]
IMPLICIT PDU
SetRequest-PDU ::=
[3]
IMPLICIT PDU
PDU ::=
SEQUENCE {
    request-id
        INTEGER,
    error-status -- sometimes ignored
        INTEGER {
            noError(0),
            tooBig(1),
            noSuchName(2),
            badValue(3),
            readOnly(4),
            genErr(5)
        },
    error-index -- sometimes ignored
        INTEGER,
    variable-bindings -- values are sometimes ignored
        VarBindList
}
Trap-PDU ::=
[4]
IMPLICIT SEQUENCE {
    enterprise -- type of object generating
                -- trap, see sysObjectID in [5]
        OBJECT IDENTIFIER,

    agent-addr -- address of object generating
        NetworkAddress, -- trap
    generic-trap -- generic trap type
        INTEGER {
            coldStart(0),
            warmStart(1),

```

```

        linkDown(2),
        linkUp(3),
        authenticationFailure(4),
        egpNeighborLoss(5),
        enterpriseSpecific(6)
    },
    specific-trap -- specific code, present even
        INTEGER, -- if generic-trap is not
            -- enterpriseSpecific
    time-stamp -- time elapsed between the last
        TimeTicks, -- (re)initialization of the
            network
            -- entity and the generation of the
            trap
    variable-bindings -- "interesting" information
        VarBindList
    }
    -- variable bindings
    VarBind ::=
    SEQUENCE {
        name
            ObjectName,
        value
            ObjectSyntax
    }
    VarBindList ::=
        SEQUENCE OF
        VarBind
    END

```

۶. تاییدیه ها

این یادداشت تحت تأثیر گروه های کاری بخش SNMP در IETF جمع آوری شده است:

Karl Auerbach, Epilogue Technology
 K. Ramesh Babu, Excelan
 Amatzia Ben-Artzi, 3Com/Bridge
 Lawrence Besaw, Hewlett-Packard
 Jeffrey D. Case, University of Tennessee at Knoxville
 Anthony Chung, Sytek
 James Davidson, The Wollongong Group
 James R. Davin, MIT Laboratory for Computer Science
 Mark S. Fedor, NYSERNet

Phill Gross, The MITRE Corporation
Satish Joshi, ACC
Dan Lynch, Advanced Computing Environments
Keith McCloghrie, The Wollongong Group
Marshall T. Rose, The Wollongong Group (chair)
Greg Satz, cisco
Martin Lee Schoffstall, Rensselaer Polytechnic Institute
Wengyik Yeong, NYSERNet

٧. مراجع

- [١] Cerf, V., "IAB Recommendations for the Development of Internet Network Management Standards", RFC ١٠٥٢, IAB, April ١٩٨٨.
- [٢] Rose, M., and K. McCloghrie, "Structure and Identification of Management Information for TCP/IP-based internets", RFC ١٠٩٥, TWG, August ١٩٨٨.
- [٣] McCloghrie, K., and M. Rose, "Management Information Base for Network Management of TCP/IP-based internets", RFC ١٠٩٩, TWG, August ١٩٨٨.
- [٤] Cerf, V., "Report of the Second Ad Hoc Network Management Review Group", RFC ١١٠٩, IAB, August ١٩٨٩.
- [٥] Rose, M., and K. McCloghrie, "Structure and Identification of Management Information for TCP/IP-based Internets", RFC ١١٥٥, Performance Systems International and Hughes LAN Systems, May ١٩٩٠.
- [٦] McCloghrie, K., and M. Rose, "Management Information Base for Network Management of TCP/IP-based Internets", RFC ١١٥٩, Hughes LAN Systems and Performance Systems International, May ١٩٩٠.
- [٧] Case, J., M. Fedor, M. Schoffstall, and J. Davin,

"A Simple Network Management Protocol", Internet Engineering Task Force working note, Network Information Center, SRI International, Menlo Park, California, March ۱۹۸۸.

[۸] Davin, J., J. Case, M. Fedor, and M. Schoffstall, "A Simple Gateway Monitoring Protocol", RFC ۱۰۲۸, Proteon, University of Tennessee at Knoxville, Cornell University, and Rensselaer Polytechnic Institute, November ۱۹۸۷.

[۹] Information processing systems - Open Systems Interconnection, "Specification of Abstract Syntax Notation One (ASN.۱)", International Organization for Standardization, International Standard ۸۸۲۴, December ۱۹۸۷.

[۱۰] Information processing systems - Open Systems Interconnection, "Specification of Basic Encoding Rules for Abstract Notation One (ASN.۱)", International Organization for Standardization, International Standard 8825, December 1987.

[11] Postel, J., "User Datagram Protocol", RFC 768, USC/Information Sciences Institute, November 1980.

محدودیت های امنیتی

در این یادداشت مسائل مربوط به امنیت مورد بحث قرار نگرفته است.

Authors' Addresses

Jeffrey D. Case
SNMP Research
P.O. Box 8593
Knoxville, TN 37996-4800
Phone: (615) 573-1434
Email: case@CS.UTK.EDU

Mark Fedor
Performance Systems International
Rensselaer Technology Park

125 Jordan Road
Troy, NY 12180
Phone: (518) 283-8860
Email: fedor@patton.NYSER.NET

Martin Lee Schoffstall
Performance Systems International
Rensselaer Technology Park
165 Jordan Road
Troy, NY 12180
Phone: (518) 283-8860
Email: schoff@NISC.NYSER.NET

James R. Davin
MIT Laboratory for Computer Science, NE43-507
545 Technology Square
Cambridge, MA 02139
Phone: (617) 253-6020
EMail: jrd@ptt.lcs.mit.edu